

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2018,**
č. j. 003073/2016/KUSK-OSA/ŠAM, sp. zn. 003073/2016/KUSK/2,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze 12. 7. 2018, č. j. 003073/2016/KUSK-OSA/ŠAM, sp. zn. 003073/2016/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Benešov ze dne 10. 9. 2015, č. j. MUBN/61873/2015/OD-PA, sp. zn. MUBE/515/2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 9. 2015, č. j. MUBN/61873/2015/OD-PA, sp. zn. MUBE/515/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst.

1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě mimo jiné namítá, že odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) zanikla, a to s ohledem na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Je tedy třeba aplikovat rovněž ustanovení tohoto zákona o zániku odpovědnosti za přestupek. K vydání prvostupňového rozhodnutí došlo dne 10. 9. 2015, přičemž tímto dnem počala běžet nová jednoroční promlčecí doba. K zániku odpovědnosti žalobce za přestupek tak došlo již dne 11. 9. 2016, přičemž žalovaný o odvolání žalobce rozhodl až napadeným rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018. V této souvislosti žalobce namítá, že v dané věci aplikované ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“). Žalobce je toho názoru, že jeho odpovědnost za správní delikt, o němž rozhodoval žalovaný až v době, kdy již nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky stanovující pro žalobce příznivější pravidla o promlčecí době, musela při dodržení citovaných ústavních zásad zaniknout již před vydáním napadeného rozhodnutí.
3. Jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval za potřebné podrobněji uvádět další žalobní námítky týkající se omezení na způsobu platby určené částky, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, že nebyly splněny podmínky pro zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla, absence formy zavinění, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, že správní delikt, za nějž byl žalobce potrestán, neexistuje, že nebyla zkoumána otázka zavinění žalobce, že nebylo uvedeno ustanovení, podle něhož byla uložena sankce a nebylo přihlédnuto k možnosti mimořádného snížení, že nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání přestupku, že nebylo uvedeno ustanovení, které měl řidič vozidla svým jednáním porušit, že chybí odkaz na přestupek, jehož znaky jednání řidiče vykazuje, že nebyla zjištěna forma zavinění řidiče, že úsek měření rychlosti nebyl vymezen dopravní značkou, že výše pokuty nebyla nijak odůvodněna, či že byla chybně vymezena hodnota naměřené rychlosti. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Benešov, odevzdání věci ze dne 23. 3. 2015, č. j. KRPS-102235-4/PŘ-2015-010106-LA, ve kterém je konstatováno, že dne 19. 3. 2015 v 10:35 hodin na silnici I/3 na 23. km, bylo zjištěno porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu neznámým řidičem vozidla tovární značky A. X X, registrační značky X, spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti 90 km/h, neboť uvedenému vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy RAMER 7CCD naměřena rychlost 130 km/h po odečtení tolerance 5 km/h. Tohoto jednání se dopustil neznámý řidič, přičemž jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce, který nezajistil, aby ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu byly dodržovány

povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Součástí odevzdání věci tvoří záznam o přestupku s fotografiemi předmětného vozidla, ověřovací list rychloměru a výpis z karty vozidla.

5. Žalobci, který byl výpisem z karty vozidla identifikován jako jeho provozovatel, byla správním orgánem I. stupně odeslána výzva ze dne 2. 4. 2015 k uhrazení určené částky ve výši 1 900 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, kterou převzala dne 7. 4. 2015 osoba podepsaná na doručence „S.“. Současně byl žalobce poučen o právu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Na výzvu žalobce nereagoval. Usnesením poznamenaným do spisu ze dne 16. 6. 2015 správní orgán I. stupně odložil přestupkovou věc nezjištěného řidiče podle § 66 odst. 3 písm. g) správního řádu, neboť nebyly do 60 dnů zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Příkazem ze dne 16. 6. 2015, č. j. MUBN/41592/2015/OD-PA, sp. zn. MUBE/515/2015, doručeným dne 19. 6. 2015, byl vydán příkaz k uhrazení pokuty podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce dne 24. 6. 2015 nepodepsaný odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení odesláním dokumentu označeného jako „Oznámení o zahájení řízení“, doručeného žalobci dne 31. 7. 2015, kterým současně žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 10. 9. 2015. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil.
6. Prvostupňovým rozhodnutím, doručeným na základě fikce dne 29. 9. 2015, byl žalobce uznán vinným správním deliktem na úseku provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podala dne 6. 10. 2015 odvolání společnost F. C., s.r.o., bez přiložení plné moci od žalobce. Plná moc byla k výzvě správního orgánu I. stupně doložena dne 19. 11. 2015. Správní orgán I. stupně předložil odvolání se svým stanoviskem a správním spisem žalovanému přípisem ze dne 5. 1. 2016. Žalovaný vyzval zmocněnce k doplnění odvolání přípisem ze dne 13. 6. 2018, a to ve lhůtě 14 dnů od doručení. Zmocněnec na výzvu nereagoval. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 12. 7. 2018.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

9. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) žalobce zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci však žalobce námitku zániku odpovědnosti za přestupek vznesl. Podle ustanovení § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním

provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání správního deliktu i v době rozhodování správního orgánu I. stupně platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.

10. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
11. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 26. 2. 2020 pod č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 22. 7. 2020 pod č. 325/2020 Sb., přičemž řízení o druhém z nich inicioval zdejší soud v souvislosti s jinou projednávanou věcí (sp. zn. 48 A 144/2017), vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti) mezi něž patří též promlčení přestupku, kterým se správní delikt žalobce od 1. 7. 2017 stal. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 19. 3. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 19. 6. 2015, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl správní delikt promlčen. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 nevyjádřil. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu, postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, současně odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v této věci přerušeno, a soud proto pokračuje v řízení (výrok I).
12. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnost až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námitek žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu

promlčení přestupků.

13. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (k jeho spáchání došlo dne 19. 3. 2015). Promlčecí doba se podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobci dne 19. 6. 2015, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednoroční promlčecí doba, v jejímž rámci bylo vydáno a dne 29. 9. 2015 žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí. Jeho vydáním se promlčecí doba přerušila podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky podruhé. Z prvostupňového rozhodnutí sice není možné okamžik jeho vydání, tedy předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení [srov. § 71 odst. 1 písm. a) správního řádu], zjistit, pro posouzení věci to však je bez právního významu. V pochybnostech tedy za něj bude soud považovat pro žalobce příznivější den jeho vyhotovení, tj. 10. 9. 2015. Jelikož žalovaný o odvolání žalobce nerozhodl, resp. mu odvolací rozhodnutí neoznámil, v nové jednoroční promlčecí lhůtě, která začala běžet dne 11. 9. 2015, došlo k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (nyní přestupek) dne 11. 9. 2016. Napadené rozhodnutí ze dne 12. 7. 2018 tak bylo vydáno i oznámeno až po uplynutí promlčecí doby. Žalobní námitka je důvodná.
14. Dalšími shora vypočtenými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek) má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o (nyní) přestupku žalobce pokračováno a tedy ani zjišťováno, zda ke spáchání přestupku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46).
15. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť (jak uvedl sám zástupce žalobce již v žalobě) nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

16. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které, s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní

orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byť věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
18. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesních obstrukcí a průtahů vysledovatelných v chování žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné, jimiž jsou v dané věci např. nepodepsaný odpor, podání odvolání bez doložení plné moci, její doplnění po více jak měsíci či procesní taktizování, jež je obsahem jinak blanketního odvolání, přičemž tuto pasivitu se následně snažil zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistifikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. V této souvislosti lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností F. C., s.r.o. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, či ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně